

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 174 (XVIII) — Nr. 257

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 22 martie 2006

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 118 din 16 februarie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 din Codul comercial	1-2	Decizia nr. 158 din 23 februarie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 570 alin. 2 din Codul de procedură civilă.....	6-7
Decizia nr. 121 din 16 februarie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/1998 privind regimul zonelor defavorizate.....	3-4	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 123 din 16 februarie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	4-6	323. — Ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului pentru aprobarea Sistemului de informare și monitorizare a traficului navelor care intră/ies în/din apele naționale navigabile ale României	8-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 118

din 16 februarie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 din Codul comercial

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Antonia Constantin — procuror
Ingrid Alina Tudora — magistrat-asistent

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens arată că interdicția acordării termenului de grație în privința obligațiilor comerciale își găsește fundamentul în exigențele activității comerciale. Accesul liber al debitorului nu este însă vătămat, întrucât nimic nu îl împiedică pe acesta să își formuleze apărările în fața instanței de judecată și să exercite căile legale de atac.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 octombrie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 726/2005, **Judecătoria Brad a sesizat Curtea**

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 din Codul comercial, excepție ridicată de Societatea Comercială „G.V.P.&CO Import-Export” — S.R.L. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 726/2005 al Judecătoriei Brad.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 din Codul comercial, excepție ridicată de Societatea Comercială „G.V.P.&CO Import-Export” — S.R.L. din Cluj-Napoca cu ocazia soluționării unei acțiuni ce are ca obiect un litigiu comercial, pentru constatarea compensării parțiale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul legal criticat contravine prevederilor art. 21 din Constituție, întrucât îngreșește dreptul la apărarea intereselor sale legitime, instituind, totodată, un tratament preferențial pentru anumite categorii de subiecte de drept.

Judecătoria Brad apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că imposibilitatea acordării de către judecător, în obligațiunile comerciale, a termenului de grație permis de art. 1021 din Codul civil nu constituie o îngreșire a accesului liber la justiție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că în obligațiile comerciale acordarea unui termen de grație este interzisă în mod expres de legiuitor, această interdicție fiind impusă de exigențele activității comerciale. În eventualitatea în care instanța judecătorească ar fi îndrituită să acorde un termen de garanție unui debitor, întârzierea în executarea obligației acestuia s-ar repercuta în lanț asupra obligațiilor din alte raporturi juridice în care se află creditorul, creând astfel premisele pentru dezorganizarea activității juridice. În final, Guvernul arată că reglementarea criticată se referă la toate obligațiile comerciale și la toți comercianții care au calitatea de debitori într-un raport juridic comercial, fără privilegii și fără discriminări, și nu îngreșește în nici un fel accesul liber la justiție.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că textul de lege criticat nu contravine art. 21 din Constituție, deoarece acordarea unui termen de grație în raporturile comerciale ar duce la o dezorganizare a activității comerciale, având în vedere faptul că întârzierea în executarea obligației de către debitor s-ar repercuta în lanț asupra obligațiilor din alte raporturi juridice în care s-ar afla creditorul. Așadar, interdicția acordării termenului de grație în materie comercială își găsește fundamentul în exigențele activității comerciale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d), precum și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 din Codul comercial, excepție ridicată de Societatea Comercială „G.V.P.&CO Import-Export” — S.R.L. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 726/2005 al Judecătoriei Brad. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 februarie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 44 din Codul comercial al României, potrivit cărora, *„În obligațiunile comerciale judecătorul nu poate acorda termenul de grație permis de art. 1021 din Codul civil”*.

Autorul excepției susține că textele de lege criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 24 care consacră dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că termenul de grație, reglementat de art. 1021 din Codul civil, este un termen de executare a convenției, pe care judecătorul îl poate acorda, în mod excepțional, debitorului aflat în întârziere, pentru a evita astfel pronunțarea rezoluției contractului. În dreptul comercial termenul de grație este interzis, ținându-se seama de specificul obligațiilor comerciale, care trebuie să fie executate cu celeritate. Creditorul contează pe sumele pe care le are de încasat, o neplată la termen putând avea repercusiuni asupra obligațiilor pe care, la rândul său, creditorul poate să le aibă față de alții.

Având în vedere aspectele menționate, Curtea reține că textul de lege criticat constituie o aplicare a principiului consacrat în art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, în conformitate cu care statul trebuie să asigure libertatea comerțului și protecția concurenței loiale.

Totodată, Curtea constată că nu poate fi primită susținerea autorului excepției potrivit căreia dispozițiile art. 44 din Codul comercial îi încalcă dreptul la apărare, întrucât textul de lege menționat nu îl împiedică pe debitorul care nu și-a îndeplinit obligația contractuală asumată să se aperse prin mijloacele prevăzute de lege, în litigiul ce are ca obiect desființarea contractului.

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 121

din 16 februarie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/1998 privind regimul zonelor defavorizate

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 20/1999 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/1998 privind regimul zonelor defavorizate, excepție ridicată de Asociația Familială „Poenari Lidia” din comuna Fundu Moldovei în Dosarul nr. 8.213/2003 al Tribunalului Suceava — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, având în vedere că textul legal criticat nu mai este în vigoare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 decembrie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 8.213/2003, **Tribunalul Suceava — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 20/1999 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/1998 privind regimul zonelor defavorizate**, excepție ridicată de Asociația Familială „Poenari Lidia” din comuna Fundu Moldovei într-un litigiu având ca obiect soluționarea contestației împotriva unei decizii a Direcției Generale a Finanțelor Publice Suceava.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1), întrucât creează o inechitate între asociațiile familiale și societățile comerciale care își desfășoară activitatea într-o zonă defavorizată, în sensul că ambele sunt scutite de plata impozitului pe profit, dar totuși asociațiile familiale trebuie să plătească impozit pe venit.

Tribunalul Suceava — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl reprezintă dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 20/1999 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/1998 privind regimul zonelor defavorizate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 19 ianuarie 1999. Curtea observă că, în realitate, autorul excepției critică art. 5 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/1998 privind regimul zonelor defavorizate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 378 din 2 octombrie 1998, astfel cum a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 20/1999. În urma republicării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/1998 în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 8 noiembrie 1999, art. 5 alin. (1) lit. c) a devenit art. 6 alin. (1) lit. c).

În consecință, Curtea reține că obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 6 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/1998 privind regimul zonelor defavorizate, republicată, text care are următorul cuprins:

„(1) *Societățile comerciale cu capital majoritar privat, persoane juridice române, precum și întreprinzătorii particulari sau asociațiile familiale, autorizate conform Decretului-lege nr. 54/1990 privind organizarea și desfășurarea unor activități economice pe baza liberei inițiative, care își au sediul și își desfășoară activitatea în zona defavorizată, beneficiază pentru investițiile nou-create de următoarele facilități:*

c) scutirea de la plata impozitului pe profit pe durata de existență a zonei defavorizate;”.

Textul constituțional invocat în susținerea excepției este cel al art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Anterior sesizării Curții Constituționale, dispozițiile art. 6 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/1998 au fost abrogate prin art. 36 alin. (1) lit. d) din

Legea nr. 414/2002 privind impozitul pe profit, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 456 din 27 iunie 2002, fără ca soluția legislativă criticată să fi fost preluată de noua reglementare.

Curtea reține că, în conformitate cu dispozițiile art. 147 alin. (1) din Constituție și ale art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții

Constituționale, pot forma obiect al controlului de constituționalitate numai legile și ordonanțele în vigoare ori dispoziții dintr-o lege sau ordonanță în vigoare.

În consecință, având în vedere că dispoziția legală criticată nu mai este în vigoare, în cauză devin incidente dispozițiile art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate fiind inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1–3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/1998 privind regimul zonelor defavorizate, excepție ridicată de Asociația Familială „Poenari Lidia” din comuna Fundu Moldovei în Dosarul nr. 8.213/2003 al Tribunalului Suceava — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 februarie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 123

din 16 februarie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Silviu Chiorean, Silvia Argintar și Iuliu Pop în Dosarul nr. 2.537/2005 al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La apelul nominal răspund autorii excepției, prin avocat, Guvernul României — Secretariatul de Stat pentru Problemele Revoluționarilor din Decembrie 1989, prin consilier juridic, precum și partea Augustin Clejan, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

Reprezentantul autorilor excepției solicită acordarea unui nou termen de judecată pentru a putea cere îndreptarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a încheierii de sesizare a Curții Constituționale, arătând că, în realitate, a ridicat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, și nu a dispozițiilor art. 7

alin. (3) din lege, așa cum greșit s-a indicat în încheierea respectivă.

Părțile prezente se opun acordării unui nou termen de judecată. Totodată, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii, apreciind că instanța de contencios administrativ a fost legal sesizată.

Curtea respinge cererea pentru acordarea unui nou termen de judecată, apreciind că a fost legal sesizată prin Încheierea din 15 noiembrie 2005 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Reprezentantul autorilor excepției lasă la aprecierea Curții Constituționale soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (3) din Legea nr. 554/2004.

Părțile prezente solicită respingerea excepției ca inadmisibilă, apreciind că aceasta nu are legătură cu soluționarea cauzei, iar pe fond, respingerea ca neîntemeiată, invocând în acest sens deciziile Curții Constituționale nr. 188 din 27 aprilie 2004 și nr. 272 din 24 iunie 2004.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile art. 7 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 nu contravin art. 21 din Constituție, deoarece instituirea unor termene sau proceduri speciale nu este de natură să

încalce accesul liber la justiție. De altfel, și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a stabilit dreptul statelor de a impune reglementări prin care condiționează accesul liber la justiție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 noiembrie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 2.537/2005, **Înalta Curte de Casație și Justiție a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**, excepție ridicată de Silviu Chiorean, Silvia Argintar și Iuliu Pop într-un litigiu având ca obiect soluționarea recursului împotriva unei sentințe prin care o acțiune în contencios administrativ a fost respinsă, în baza art. 11 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, ca tardiv introdusă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21, precum și celor ale art. 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Autorii excepției arată că jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (cauzele *Airey împotriva Irlandei, 1979* și *Leander împotriva Suediei, 1987*) a stabilit că orice cale de atac trebuie să fie efectivă. Or, în optica autorilor excepției, există o încălcare a liberului acces la justiție, întrucât textul de lege criticat instituie un termen de un an în care terții se pot adresa instanței, termen care curge de la data emiterii actului atacat, chiar dacă în acel moment aceștia nu erau nici vătămați și nici nu îl cunoșteau, iar atunci când vătămarea s-a produs, acțiunea era deja tardivă.

Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, susținerile părților prezente, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare a Curții, îl constituie dispozițiile art. 7 alin. (3) din Legea contenciosului

administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004. Curtea observă însă că, în realitate, astfel cum a arătat reprezentantul autorilor excepției, în ședința publică de judecată din 16 februarie 2006, Înalta Curte de Casație și Justiție a consemnat în mod greșit în încheierea de sesizare a instanței de contencios constituțional prevederile legale pretins criticate. În consecință, Curtea reține că obiect al excepției sunt dispozițiile art. 11 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, care au următorul cuprins:

„(2) Pentru motive temeinice, în cazul actului administrativ unilateral, cererea poate fi introdusă și peste termenul prevăzut la alin. (1), dar nu mai târziu de un an de la data emiterii actului.“

Alin. (1) al art. 11 din lege, la care face referire art. 11 alin. (2), prevede că cererile prin care se solicită anularea unui act administrativ individual sau recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei cauzate se pot introduce la instanța competentă într-un termen de 6 luni de la data primirii răspunsului la plângerea prealabilă, data comunicării refuzului, considerat nejustificat, de soluționare a cererii, data expirării termenului legal de soluționare a cererii sau data încheierii procesului-verbal de finalizare a procedurii concilierii, după caz.

Textul constituțional invocat în susținerea excepției este cel al art. 21 alin. (1)–(3) privind accesul liber la justiție.

Totodată, sunt invocate în susținerea excepției și prevederile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

În esență, autorii excepției consideră că textul de lege criticat contravine art. 21 alin. (1)–(3) din Constituție, întrucât instituie un termen de cel mult un an în care terții se pot adresa instanței, termen care curge de la data emiterii actului administrativ unilateral atacat, în condițiile în care în acel moment terții nu erau nici vătămați și nici nu cunoșteau actul, iar atunci când vătămarea s-a produs, acțiunea devine tardivă.

Curtea reține că stabilirea unor condiționări pentru introducerea acțiunilor în justiție nu constituie o încălcare a dreptului la liber acces la justiție și la un proces echitabil. În acest sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională, care, prin Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, a stabilit că legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege.

De altfel, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a statuat că dreptul de acces la justiție nu este absolut. Fiind vorba de un drept pe care Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale l-a recunoscut fără să-l definească în sensul restrâns al cuvântului, există posibilitatea limitărilor implicit admise chiar în afara limitelor care circumscriu conținutul oricărui

drept (*Golder împotriva Regatului Unit, 1975*). Curtea de la Strasbourg a reținut că instituirea unor termene pentru efectuarea diferitelor acte de procedură, termenele de prescripție și cele de decădere sau sancțiunile pentru nerespectarea acestora nu sunt de natură a încălca art. 6 paragraful 1 din Convenție, acestea fiind restricții admise atâta timp cât nu aduc atingere dreptului la un tribunal în substanța sa (*Stubbings și alții împotriva Regatului Unit, 1996*). Așadar, în acest domeniu, statele dispun de o anumită marjă de apreciere.

Curtea reține că dispozițiile art. 11 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 nu instituie un termen de natură a afecta însăși esența dreptului de acces liber la justiție. Legiuitorul, instituind un astfel de termen, a avut în vedere securitatea și stabilitatea raporturilor juridice și nicidecum îngrădirea accesului liber la justiție. Totodată, Curtea constată că

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1–3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Silviu Chiorean, Silvia Argintar și Iuliu Pop în Dosarul nr. 2.537/2005 al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 februarie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 158

din 23 februarie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 570 alin. 2 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 570 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Mercur” — S.A. din Ploiești în Dosarul nr. 5.921/2005 al Judecătoria Ploiești.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 septembrie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 5.921/2005, **Judecătoria Ploiești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 570 alin. 2 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Mercur” — S.A.

din Ploiești cu ocazia soluționării unei acțiuni civile având ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 570 alin. 2 din Codul de procedură civilă contravin art. 21 alin. (1) și (3) din Constituție. În acest sens, arată că limitarea posibilităților contestatorului de a se referi la ansamblul ilicitului legat de încheierea procesului-verbal de distribuire a sumei rezultate din executare reprezintă o limitare a accesului la justiție și la un proces echitabil.

Judecătoria Ploiești apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că art. 570 alin. 2 din Codul de procedură civilă nu contravine principiului constituțional al accesului liber la justiție, întrucât acest text de lege reglementează doar o procedură specială, care nu exclude însă ca partea interesată să recurgă la procedura generală, de drept comun, a contestației la executare, pentru alte motive decât cele expres menționate în art. 570 alin. 2 din Codul de procedură civilă.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, ele constituind o expresie a principiului accesului liber la justiție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 570 alin. 2 din Codul de procedură civilă,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d), precum și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 570 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Mercur” — S.A. din Ploiești în Dosarul nr. 5.921/2005 al Judecătoriai Ploiești.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 februarie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

astfel cum au fost modificate de art. I pct. 210 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 479 din 2 octombrie 2000 și aprobată prin Legea nr. 219/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005.

Textul de lege criticat are următorul conținut:

Art. 570 alin. 2: „*Cel nemulțumit de modul stabilit pentru eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executare poate cere executorului să consemneze obiecțiile sale în procesul-verbal, care poate fi contestat în termen de 3 zile. Contestația suspendă de drept eliberarea sau, după caz, distribuirea. Judecata ei se face de urgență și cu precădere, cu citarea în termen scurt a părților.*”

În susținerea neconstituționalității dispozițiilor de lege criticate, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor art. 21 alin. (1) și (3) din Constituție care consacră accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat reglementează în mod special un singur caz al contestației la executare, și anume contestația împotriva modului de eliberare sau distribuire a sumei rezultate din executare. Alte cazuri sunt reglementate în art. 399 din Codul de procedură civilă, care prevede că împotriva executării silite, precum și împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare. Același text de lege prevede posibilitatea contestației și în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu, precum și în cazul în care organul de executare refuză să îndeplinească un act de executare în condițiile prevăzute de lege.

Așa fiind, Curtea constată că dispozițiile art. 570 alin. 2 din Codul de procedură civilă, analizate în coroborare cu cele ale art. 399 din același cod și cu întregul sistem normativ al procedurii executării silite, nu contravin prevederilor constituționale care consacră accesul liber la justiție, așa cum fără teme susține autorul excepției, orice parte interesată sau vătămată printr-un act de executare, altul decât cel prevăzut de textul de lege criticat, având posibilitatea să se adreseze cu contestație instanței de judecată.

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR, CONSTRUCȚIILOR ȘI TURISMULUI

ORDIN

pentru aprobarea Sistemului de informare și monitorizare a traficului navelor care intră/ies în/din apele naționale navigabile ale României

Având în vedere prevederile art. 69 și 70 din Acordul european instituind o asociere între România, pe de o parte, și Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de altă parte, semnat la Bruxelles la 1 februarie 1993, ratificat prin Legea nr. 20/1993,

în temeiul prevederilor art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 42/1997 privind transportul naval, republicată, și ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 412/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului emite următorul ordin:

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Scopul

Art. 1. — (1) Prezentul ordin aprobă și stabilește Sistemul de informare și monitorizare a traficului navelor care intră/ies în/din apele naționale navigabile ale României, în scopul de a întări siguranța și eficiența traficului maritim, de a îmbunătăți modalitățile de intervenție a autorităților în caz de incidente, accidente sau situații potențial periculoase pe mare, inclusiv operațiunile de căutare și salvare, și de a contribui la îmbunătățirea coordonării activităților de prevenire, combatere și limitare a consecințelor poluării.

(2) Autoritatea Navală Română va supraveghea și va lua toate măsurile necesare și corespunzătoare pentru a se asigura că operatorii, comandanții sau agenții navelor, în special cei ale căror nave transportă mărfuri periculoase sau poluante, precum și proprietarii ori expeditorii acestor mărfuri se conformează prevederilor prezentului ordin.

Domeniul de aplicare

Art. 2. — (1) Prezentul ordin se aplică navelor care intră/ies în/din apele naționale navigabile ale României, cu un tonaj brut mai mare sau egal cu 300, dacă nu s-a prevăzut altfel.

(2) Prezentul ordin se aplică:

a) navelor militare, navelor auxiliare și altor nave în proprietate sau operate de către statul român ori de un stat membru al Uniunii Europene pentru un serviciu public necomercial;

b) navelor de pescuit, navelor tradiționale și ambarcațiunilor de agrement cu o lungime mai mică de 45 m;

c) navelor de buncheraj cu un tonaj mai mic de 5.000, navelor-depozit și echipamentelor folosite la bordul navelor.

Definiții

Art. 3. — În înțelesul prezentului ordin, următorii termeni se definesc după cum urmează:

a) *accident maritim* — un accident astfel cum este definit în Codul Organizației Maritime Internaționale (*IMO*) pentru investigarea accidentelor și incidentelor maritime;

b) *adresă* — numele și legăturile de comunicație prin care se poate lua contact, când este necesar, cu operatorul, agentul, autoritatea portuară, autoritatea competentă sau cu orice altă persoană ori organism autorizat, care se află în posesia unor informații detaliate privind încărcătura navei sau a unității de transport de marfă;

c) *agent* — orice persoană împuternicită sau autorizată să furnizeze informații în numele operatorului navei;

d) *AIS* — sistem de identificare automată a navei;

e) *autoritate competentă* — Autoritatea Navală Română, organ tehnic de specialitate în subordinea Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, căruia i s-au delegat competențele privind exercitarea inspecției de stat asupra transportului de mărfuri periculoase, primirea și transmiterea mai departe a informațiilor raportate ca urmare a prevederilor prezentului ordin, denumită în continuare *ANR*;

f) *autoritate portuară* — ANR;

g) *companie* — o companie astfel definită în regula 1(2) a cap. IX din Convenția SOLAS;

h) *expeditor* — orice persoană prin care sau în numele ori în folosul căreia a fost încheiat un contract de transport de mărfuri cu un cărauș;

i) *instrumente internaționale relevante*:

(i) *MARPOL 73/78* — Convenția internațională din 1973 pentru prevenirea poluării de către nave, modificată prin Protocolul încheiat la Londra la 17 februarie 1978, la care România a aderat prin Legea nr. 6/1993;

(ii) *Convenția SOLAS* — Convenția internațională din 1974 pentru ocrotirea vieții omenești pe mare, încheiată la Londra la 1 noiembrie 1974, modificată și completată prin Protocolul din 1988, la care România a aderat prin Decretul Consiliului de Stat nr. 80/1979;

(iii) *Convenția TONNAGE* — Convenția internațională asupra măsurării tonajului navelor, încheiată la Londra la 23 iunie 1969, la care România a aderat prin Decretul Consiliului de Stat nr. 23/1976;

(iv) Convenția internațională privitoare la intervenția în marea liberă în cazuri de accidente de poluare cu produse petroliere, încheiată la Bruxelles la 22 noiembrie 1969, și Protocolul la

aceasta din 1973 cu privire la intervenția în marea liberă în cazuri de poluare cu substanțe, altele decât cele petroliere;

- (v) *Convenția S.A.R.* — Convenția internațională (S.A.R.) din 1979 privind căutarea și salvarea pe mare, adoptată de Conferința internațională din 1979 privind căutarea și salvarea pe mare, organizată de Organizația Maritimă Internațională la Hamburg în perioada 9—27 aprilie 1979, la care România a aderat prin Ordonanța Guvernului nr. 115/1998, aprobată cu modificări prin Legea nr. 31/1999;
- (vi) *Codul I.S.M.* — Codul internațional de management pentru exploatarea în siguranță a navelor și pentru prevenirea poluării, pe care România l-a acceptat prin Legea nr. 85/1997;
- (vii) *Codul IMDG* — Codul maritim internațional de mărfuri periculoase;
- (viii) *Codul IBC* — Codul internațional pentru construcția și echipamentul navelor pentru transportul în vrac al produselor chimice periculoase, pe care România l-a acceptat prin Legea nr. 72/2003;
- (ix) *Codul IGC* — Codul internațional pentru construcția și echipamentul navelor pentru transportul în vrac al gazelor lichefiate, pe care România l-a acceptat prin Legea nr. 71/2003;
- (x) *Codul BC* — Codul pentru operarea în siguranță a mărfurilor solide în vrac;
- (xi) *Codul BCH* — Codul pentru construcția și echipamentul navelor pentru transportul în vrac al produselor chimice periculoase, pe care România l-a acceptat prin Legea nr. 68/2003;
- (xii) *Codul INF* — Codul internațional pentru siguranța transportului de combustibil nuclear iradiat, plutoniu și deșeuri puternic radioactive la bordul navelor;
- (xiii) *Rezoluția IMO A.851(20)* — Rezoluția Organizației Maritime Internaționale privind principiile generale pentru sistemele de raportare ale navei și cerințele de raportare ale navei, incluzând principiile pentru raportarea incidentelor implicând mărfuri periculoase, substanțe dăunătoare și/sau poluanți marini;
- j) *loc de refugiu* — un port, o zonă a unui port sau o dană protejată ori un loc de ancoraj sau orice altă zonă adecvată pentru adăpostirea navelor în pericol, stabilite de Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului;
- k) *mărfuri periculoase*:
 - (i) mărfuri clasificate în Codul IMDG;
 - (ii) substanțe lichide periculoase, enumerate în cap. 17 din Codul IBC;
 - (iii) gaze lichefiate enumerate în cap. 19 din Codul IGC;
 - (iv) mărfuri solide la care se face referire în apendicele B la Codul BC;
 - (v) mărfurile pentru transportul cărora s-au stabilit condiții inițiale corespunzătoare, în conformitate cu paragraful 1.1.3 din Codul IBC sau cu paragraful 1.1.6 din Codul IGC;
- l) *mărfuri poluante*:
 - (i) *produse petroliere* astfel cum sunt definite în anexa nr. I la MARPOL 73/78;

(ii) *substanțe lichide nocive* astfel cum sunt definite în anexa nr. II la MARPOL 73/78;

(iii) *substanțe dăunătoare* astfel cum sunt definite în anexa nr. III la MARPOL 73/78;

m) *navă* — orice navă sau ambarcațiune maritimă;

n) *nave tradiționale* — toate tipurile de nave istorice și replici ale acestora, incluzându-le pe cele destinate să încurajeze și să promoveze deprinderile tradiționale și arta marinăriei, care împreună constituie valori culturale perene, operate în conformitate cu principiile tradiționale ale tehnicii și artei marinăriei;

o) *operator* — proprietarul sau managerul navei;

p) *serviciul de management al traficului* — serviciul desemnat să asigure una sau mai multe dintre următoarele atribuții: managementul traficului navelor, operarea unei instalații cu baza la țărm, răspunzătoare pentru un sistem de raportare obligatoriu aprobat de IMO, coordonarea operațiunilor de căutare și salvare, a activităților întreprinse în caz de poluare ori a operațiunilor pentru depoluare;

q) *serviciu de trafic al navelor (VTS)* — serviciul desemnat să îmbunătățească siguranța și eficiența traficului de nave, protecția mediului, să mențină în permanență legătura cu navele aflate în trafic și să gestioneze situațiile de trafic care se desfășoară în zona de acoperire VTS;

r) *sistem de rute pentru nave* — sistemul care cuprinde una sau mai multe rute ori măsuri de dirijare a traficului în scopul de a reduce riscul accidentelor maritime; acesta include scheme de separare a traficului, rute în ambele sensuri, rute recomandate, zone de evitat, zone de trafic costier, ocoliri, zone de precauție și rute în marea liberă;

s) *unitate de transport marfă* — un vehicul rutier de marfă, un vagon de cale ferată pentru transport marfă, un container de marfă sau orice cisternă rutieră, vagon de cale ferată ori tanc portabil;

t) *VDR* — înregistrator al parametrilor de navigație.

CAPITOLUL II

Raportarea și supravegherea navelor

Notificări ale navelor înainte de a intra în porturile românești

Art. 4. — (1) Operatorul, agentul sau comandantul unei nave care se îndreaptă spre un port românesc trebuie să notifice ANR informațiile prevăzute la pct. 1 din anexa nr. 1 astfel:

a) cu cel puțin 24 de ore înainte de intrarea în zona de control al traficului; sau

b) cel mai târziu la momentul când nava părăsește portul anterior, dacă timpul de voiaj este mai mic de 24 de ore; sau

c) dacă portul de escală nu este cunoscut sau este schimbat pe timpul voiajului, imediat ce acesta este cunoscut;

d) între porturi românești notificarea trebuie să fie dată cel mai târziu la momentul când nava părăsește portul anterior și se îndreaptă spre un alt port.

(2) Navele care au ca destinație un port al României și care transportă mărfuri periculoase sau poluante trebuie să se conformeze obligațiilor de notificare prevăzute la art. 13.

Monitorizarea navelor care intră în zona sistemelor de raportare obligatorie a navelor

Art. 5. — (1) ANR trebuie să se asigure și să ia toate măsurile necesare și corespunzătoare ca toate navele care

intră în zona sistemului de raportare obligatorie a navelor, adoptat de IMO în conformitate cu regula 11 a cap. V din Convenția SOLAS și operat de ANR în conformitate cu instrucțiunile și criteriile relevante dezvoltate de IMO, să se conformeze sistemului de raportare a informațiilor cerute și să transmită inclusiv informațiile suplimentare cerute de ANR în conformitate cu Rezoluția IMO A.851(20).

(2) Atunci când se supune aprobării IMO un sistem nou de raportare obligatoriu sau o propunere care să amendeze un sistem de raportare existent, ANR trebuie să includă în cererile sale cel puțin informațiile prevăzute la pct. 4 din anexa nr. 1.

Folosirea sistemelor de identificare automată

Art. 6. — (1) Orice navă care face escală într-un port românesc trebuie, în conformitate cu prevederile cap. I din anexa nr. 2, să fie dotată cu AIS care îndeplinește standardele de performanță stabilite de IMO.

(2) Navele dotate cu AIS sunt obligate să îl mențină permanent în funcțiune, cu excepția cazurilor în care, pentru protecția informațiilor de navigație, prin acorduri internaționale, reguli sau standarde, se prevede altfel.

Folosirea sistemelor de rute pentru nave

Art. 7. — (1) Toate navele care navighează în apele naționale navigabile, atunci când intră în zona unui sistem de rute obligatorii, adoptat de către IMO în conformitate cu regula 10 a cap. V din Convenția SOLAS, trebuie să folosească sistemul în conformitate cu liniile directe și criteriile relevante ale IMO. ANR trebuie să monitorizeze și să ia toate măsurile corespunzătoare și necesare pentru ca navele să se supună acestor prevederi.

(2) La punerea în aplicare a unui sistem de rute pentru nave care nu a fost adoptat de IMO, ANR trebuie să ia în considerare liniile directe și criteriile IMO și să facă publice toate informațiile necesare pentru folosirea efectivă și în siguranță a sistemului de rute pentru nave.

Monitorizarea conformării navelor cu regulile VTS

Art. 8. — ANR trebuie să monitorizeze și să ia toate măsurile necesare și corespunzătoare pentru a se asigura că:

a) navele care intră într-o zonă de acoperire a unui VTS operat de România, singură sau împreună cu unul sau mai multe state, în marea teritorială a României, care funcționează în baza liniilor directe ale IMO, participă și se conformează regulilor aceluia VTS;

b) navele care arborează pavilionul român, care se îndreaptă către un port al unui stat membru al Uniunii Europene și care intră în zona de acoperire a unui VTS ce operează în baza liniilor directe ale IMO, aflat în afara mării teritoriale a oricărui stat membru, se conformează regulilor aceluia VTS;

c) navele, indiferent de pavilionul pe care îl arborează, care intră în zona de acoperire a unui VTS operat de România, în afara mării teritoriale a României, trebuie să urmeze regulile aceluia VTS. ANR trebuie să informeze administrația statului de pavilion despre orice încălcare a acelor reguli.

Infrastructura pentru sisteme de raportare a navelor, sisteme de rute recomandate navelor și servicii de trafic al navelor

Art. 9. — (1) ANR trebuie să ia toate măsurile necesare și corespunzătoare pentru a se dota cu echipamente corespunzătoare și instalații la țarm, destinate pentru a primi și a utiliza informații AIS, conform prevederilor cap. I din anexa nr. 2, luând în considerare zona de acoperire necesară pentru transmiterea rapoartelor.

(2) Procesul de achiziție a tuturor echipamentelor necesare și a instalațiilor de la țarm pentru a pune în aplicare acest ordin va fi finalizat până la sfârșitul anului 2007. ANR trebuie să ia măsurile necesare pentru ca echipamentele corespunzătoare pentru retransmiterea și schimbul informațiilor între sistemul național și cele ale altor state să fie operaționale cel mai târziu până la sfârșitul anului 2008.

(3) ANR trebuie să se asigure că serviciile de management al traficului cu atribuții în supravegherea conformării cu VTS și cu sistemele de rute pentru nave au personal suficient și calificat corespunzător, precum și mijloacele necesare de comunicații și supraveghere a navelor și că acestea operează în conformitate cu liniile directe ale IMO.

Sisteme de înregistrare a datelor privind voiajul

Art. 10. — (1) ANR trebuie să supravegheze și să ia toate măsurile necesare și corespunzătoare pentru a se asigura că navele care fac escală într-un port românesc sunt dotate cu un VDR, în conformitate cu regulile prevăzute în cap. II din anexa nr. 2

(2) În cazul investigației unui accident care a avut loc în apele naționale navigabile ale României, orice navă trebuie să pună la dispoziție ANR datele înregistrate de VDR. ANR trebuie să pună aceste date la dispoziție celor care efectuează investigația și să se asigure că astfel de date sunt folosite în investigație și că sunt analizate în mod corespunzător. După terminarea investigației ANR trebuie să se asigure că rezultatele investigației sunt făcute publice cât mai repede posibil.

Investigarea accidentelor maritime

Art. 11. — Fără a aduce atingere prevederilor art. 12 din Directiva Consiliului și Parlamentului European 1999/35/EC*), ANR trebuie să respecte prevederile Codului IMO pentru investigarea accidentelor și incidentelor maritime atunci când efectuează investigația oricărui accident maritim în care a fost implicată o navă care face obiectul prezentului ordin.

ANR trebuie să coopereze cu autoritățile competente ale statelor membre ale Uniunii Europene în investigarea accidentelor maritime în care sunt implicate nave care arborează pavilionul lor.

CAPITOLUL III

Notificarea mărfurilor periculoase sau poluante la bordul navelor (HAZMAT)

Obligațiile expeditorului

Art. 12. — (1) Nici o marfă periculoasă sau poluantă, indiferent de cantitate, nu poate fi oferită pentru transport

*) Directiva Consiliului și Parlamentului European 1999/35/EC din 29 aprilie 1999 referitoare la un sistem obligatoriu de inspecții pentru operarea în siguranță a serviciilor regulate ale navelor Ro-Ro ferry și ale navelor de pasageri de mare viteză, publicată în Jurnalul Oficial nr. L 138 din 1 iunie 1999.

sau încărcare la bordul unei nave într-un port românesc decât dacă s-a predat comandantului sau operatorului navei o declarație conținând informațiile prevăzute în anexa nr. 1.

(2) Obligația de a prezenta comandantului sau operatorului navei declarația prevăzută la alin. (1) și de a se asigura că încărcătura oferită pentru transport este aceeași cu cea declarată revine expeditorului mărfurilor periculoase sau poluante.

Notificarea mărfurilor periculoase sau poluante transportate la bord

Art. 13. — (1) Operatorul, comandantul sau agentul unei nave care transportă mărfuri periculoase sau poluante indiferent de cantitate și care pleacă dintr-un port românesc trebuie să comunice în scris ANR, înaintea plecării navei, toate informațiile prevăzute la pct. 3 din anexa nr. 1.

(2) Operatorul, comandantul sau agentul unei nave care transportă mărfuri periculoase ori poluante indiferent de cantitate și care are ca destinație un port sau o zonă de ancoraj aflată în apele naționale ale României trebuie să notifice ANR, ca o condiție pentru intrarea în port ori pentru ancorare, informațiile indicate la pct. 3 din anexa nr. 1, cel mai târziu la plecarea din portul de încărcare ori imediat ce portul de destinație sau locul de ancorare este cunoscut, dacă această informație nu este disponibilă la momentul plecării.

(3) ANR va aplica o procedură prin care să permită operatorului, comandantului sau agentului unei nave la care face referire alin. (1) și (2) să notifice ANR informațiile prevăzute la pct. 3 din anexa nr. 1. ANR trebuie să păstreze aceste informații o perioadă suficientă pentru ca acestea să poată fi utilizate în cazul unui accident naval. ANR trebuie să ia măsurile necesare pentru a furniza aceste informații în format electronic și fără întârziere către autoritatea competentă care solicită aceasta, în maximum 24 de ore de la momentul solicitării.

(4) Operatorul, comandantul sau agentul unei nave trebuie să comunice ANR informațiile referitoare la marfă, astfel cum sunt prevăzute la pct. 3 din anexa nr. 1. Atunci când este posibil, informațiile trebuie să fie transferate în format electronic. Schimbul electronic de mesaje trebuie să folosească sintaxa și procedurile prevăzute în anexa nr. 3.

Schimbul computerizat de date cu statele membre ale Uniunii Europene

Art. 14. — (1) ANR trebuie să coopereze cu statele membre ale Uniunii Europene interesate pentru a asigura interconectarea și interoperabilitatea sistemelor naționale folosite pentru a gestiona informațiile prevăzute în anexa nr. 1.

(2) Sistemele de comunicație stabilite la alin. (1) trebuie să aibă următoarele caracteristici:

a) schimbul de date să fie electronic și să permită ca mesajele notificate în conformitate cu art. 13 să fie primite și procesate;

b) sistemul să permită ca informațiile să fie transmise 24 de ore pe zi;

c) ANR trebuie să transmită informații despre navă și mărfurile periculoase ori poluante de la bord fără întârziere, la cererea autorităților competente ale statelor membre ale Uniunii Europene.

Excepții

Art. 15. — (1) ANR poate excepta de la prevederile art. 13 serviciile de transport regulat efectuate între porturile românești atunci când sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) compania care operează serviciile regulate la care se face referire mai sus păstrează, transmite către ANR și actualizează permanent o listă a navelor utilizate;

b) pentru fiecare voiaj efectuat, informațiile enumerate la pct. 3 din anexa nr. 1 sunt disponibile în permanență pentru a fi consultate de către ANR, ori de câte ori aceasta solicită. Compania trebuie să stabilească un sistem intern care să permită ca, la cerere, 24 de ore pe zi și fără întârziere, respectivele informații să poată fi transmise către ANR în format electronic, în conformitate cu art. 13 alin. (4).

(2) Atunci când un serviciu de transport internațional regulat este operat între România și alte state, dintre care cel puțin unul este un stat membru al Uniunii Europene, ANR și oricare dintre autoritățile competente ale statelor membre implicate pot solicita acordarea unei exceptări de la prevederile art. 13 pentru acel serviciu de transport. ANR va colabora cu autoritățile competente ale statelor membre ale Uniunii Europene implicate în acordarea exceptării solicitate, în conformitate cu condițiile stabilite la alin. (1).

(3) ANR trebuie să verifice în mod periodic îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1) și (2). Când cel puțin una dintre aceste condiții nu mai este îndeplinită, ANR va retrage imediat exceptarea acordată companiei respective.

(4) ANR va comunica Comisiei Europene o listă cuprinzând companiile și navele cărora le-a acordat exceptări, conform prevederilor prezentului articol. Comunicarea se va face ori de câte ori această listă este modificată.

CAPITOLUL IV

Monitorizarea navelor cu risc potențial pentru siguranța navigației și intervenția în cazul incidentelor și accidentelor pe mare

Transmiterea informațiilor privind anumite nave

Art. 16. — (1) Navele care se încadrează în una dintre categoriile de mai jos vor fi considerate nave cu un risc potențial pentru siguranța navigației, a persoanelor sau a mediului:

a) nave care, în cursul voiajelor lor:

(i) au fost implicate în incidente sau accidente pe mare, după cum se menționează în art. 17; sau

(ii) nu au respectat cerințele de notificare și raportare impuse de prezentul ordin; sau

(iii) nu au respectat regulile aplicabile în sistemele de rute pentru nave sau VTS aflate sub jurisdicția României ori a statelor membre ale Uniunii Europene;

b) nave în privința cărora există dovada sau prezumția descărcării deliberate de produse petroliere ori a altor încălcări ale prevederilor MARPOL 73/78 în apele naționale ale României sau ale statelor membre ale Uniunii Europene;

c) nave cărora li s-a refuzat accesul în porturile românești ori ale statelor membre ale Uniunii Europene, care au făcut obiectul unui raport sau al unei notificări

întocmite de ANR sau de autoritățile competente ale statelor membre ale Uniunii Europene, în conformitate cu dispozițiile Directivei Consiliului și Parlamentului European 1995/21/EC*) din 19 iunie 1995 cu privire la controlul statului portului.

(2) Serviciile de management al traficului de pe teritoriul României care dețin informații relevante privind navele la care se face referire la alin. (1) vor comunica aceste informații serviciilor similare interesate din alte state membre ale Uniunii Europene aflate pe ruta planificată a navei.

(3) ANR trebuie să transmită informațiile primite conform alin. (2) autorităților din port și/sau oricărei alte autorități desemnate în acest sens a României. În limita personalului disponibil, ANR va efectua inspecții sau verificări corespunzătoare în porturile românești fie din proprie inițiativă, fie la cererea unui stat membru al Uniunii Europene interesat, fără a aduce atingere obligațiilor ce decurg din activitatea de control al statului portului. ANR trebuie să informeze autoritățile competente ale statelor membre ale Uniunii Europene interesate, despre rezultatele acțiunilor întreprinse.

Raportarea incidentelor și accidentelor pe mare

Art. 17. — (1) Fără a aduce atingere prevederilor reglementărilor internaționale și în vederea prevenirii sau micșorării oricărei amenințări semnificative a siguranței navigației, a persoanelor sau a mediului, ANR trebuie să supravegheze și să ia toate măsurile necesare pentru a se asigura că comandantul unei nave care navighează în interiorul zonei de căutare și salvare/zonă economică exclusivă a României sau altele asemenea raportează imediat ANR:

a) orice incident sau accident afectând siguranța navei, precum coliziunea, eșuarea, avaria, defecțiunile majore ori avarierea, inundarea sau deplasarea mărfii, precum și orice defecte la corpul navei, la structura mașinilor etc.;

b) orice incident sau accident care pune în pericol siguranța navigației, precum și orice defecțiuni care pot să afecteze manevrabilitatea navei ori starea de bună navigabilitate, sistemul de propulsie sau instalația de guvernare, generatoarele electrice, echipamentul de navigație ori de comunicații;

c) orice situație susceptibilă să conducă la poluarea apelor sau țărmului României, precum descărcarea ori pericolul descărcării de produse poluante în mare;

d) orice pată de materiale poluante, colete, pachete ori alte bunuri aflate în derivă pe mare.

(2) Raportul transmis conform alin. (1) trebuie să includă cel puțin identitatea navei, poziția sa, portul de plecare, portul de destinație, adresa de la care se pot obține informații despre mărfurile periculoase și poluante transportate la bord, numărul persoanelor de la bord, detalii ale incidentului și orice informație relevantă la care se face referire în Rezoluția IMO A.851(20).

Măsuri în cazul unor condiții hidrometeorologice nefavorabile

Art. 18. — (1) În situația în care ANR consideră, în caz de condiții hidrometeorologice nefavorabile, că există o amenințare serioasă de poluare a apelor naționale navigabile ale României sau ale statelor riverane ori atunci când siguranța vieții umane este în pericol:

a) trebuie să informeze corespunzător comandanții navelor aflate în porturile/zonă periclitată și care

intenționează să intre în sau să părăsească acel port/aceea zonă despre starea mării și despre condițiile meteo și, atunci când este relevant și posibil, despre pericolul la care pot fi expuși nava, marfa, echipajul și/sau pasagerii acesteia;

b) fără a încălca obligația de asistență și salvare a navelor în pericol și în conformitate cu art. 20, poate lua orice alte măsuri necesare, care pot include o recomandare sau o interdicție, fie numai pentru o anumită navă sau pentru nave în general, de a intra sau de a părăsi portul românesc ori zonele afectate, până când s-a stabilit că nu mai există riscuri pentru viața umană și/sau pentru mediu;

c) trebuie să ia măsurile corespunzătoare pentru a limita cât se poate de mult sau, dacă este necesar, pentru a interzice aprovizionarea cu combustibili în apele naționale navigabile.

(2) Comandantul trebuie să informeze compania despre măsurile sau recomandările prevăzute la alin. (1). Aceste măsuri sau recomandări nu trebuie să îl împiedice pe comandant să ia alte decizii pe baza judecății sale profesionale și în conformitate cu Convenția SOLAS. Atunci când decizia luată de comandantul navei nu este în conformitate cu măsurile la care se face referire la alin. (1), acesta trebuie să informeze ANR asupra motivelor deciziei sale.

(3) Măsurile corespunzătoare sau recomandările prevăzute la alin. (1) se bazează pe starea mării și pe prognoza meteo furnizate de serviciul de informații hidrometeorologice desemnat de statul român.

Măsuri privitoare la incidente sau accidente pe mare

Art. 19. — (1) În caz de incidente sau accidente pe mare, la care face referire art. 17, ANR trebuie să ia toate măsurile corespunzătoare, cu respectarea reglementărilor internaționale, ori de câte ori este necesar, pentru a asigura siguranța navigației, a persoanelor și protecția mediului marin și costier. O listă nonexhaustivă de măsuri, la dispoziția ANR în conformitate cu prevederile acestui articol, este prevăzută în anexa nr. 4.

(2) Operatorul, comandantul navei și proprietarul mărfurilor periculoase sau poluante transportate la bord sunt obligați, în condițiile și sub sancțiunile prevăzute de lege, ca la solicitarea autorităților competente să coopereze pe deplin cu acestea, în vederea evitării și/sau limitării consecințelor unui incident sau accident.

(3) Comandantul unei nave care arborează pavilion românesc sau comandantul unei nave ce navighează într-o zonă aflată sub jurisdicție română, căreia îi sunt aplicabile prevederile Codului I.S.M., în conformitate cu acesta, trebuie să informeze compania despre orice incident sau accident intervenit, așa cum este prevăzut la art. 17 alin. (1). Imediat ce a fost informată despre o astfel de situație, compania trebuie să contacteze ANR și/sau autoritatea competentă în afara României și să se pună la dispoziția acesteia în caz de necesitate.

Locuri de refugiu

Art. 20. — (1) ANR, cu consultarea celor interesați, va întocmi, luând în considerare principiile relevante ale IMO, planuri pentru adăpostirea navelor în pericol aflate în apele

*) Directiva Consiliului și Parlamentului European 1995/21/EC din 19 iunie 1995 privind standardele internaționale pentru siguranța navei, prevenirea poluării și condițiile de viață și muncă de la bord la navele care folosesc porturile Comunității Europene și navighează în apele aflate sub jurisdicția statelor membre, publicată în Jurnalul Oficial nr. L 157 din 7 iulie 1995, p. 1.

naționale navigabile. Aceste planuri trebuie să conțină aranjamentele și procedurile necesare deplasării imediate într-un loc de refugiu a navelor aflate în pericol, luându-se în considerare restricțiile de mediu, de navigație și operaționale. În situația în care ANR consideră necesar și posibil, planurile trebuie să conțină aranjamente pentru asigurarea unor mijloace și facilități corespunzătoare pentru asistență, salvare și răspuns în caz de poluare.

(2) Planurile pentru adăpostirea navelor aflate în pericol vor fi comunicate Comisiei Europene și vor fi puse la dispoziție celor interesați, la cerere.

Informarea părților interesate

Art. 21. — (1) Atunci când este cazul, ANR trebuie să transmită prin radio (VHF) informații despre orice incident sau accident notificat conform art. 17 alin. (1) și informații cu privire la orice navă care pune în pericol siguranța navigației, a persoanelor sau a mediului.

(2) Din motive de siguranță, atunci când deține informații care i-au fost notificate în conformitate cu art. 13 și 17, ANR trebuie să ia măsurile necesare pentru a le aduce la cunoștință autorităților competente ale statelor membre ale Uniunii Europene, la cerere.

(3) În cazul în care ANR a fost informată în conformitate cu prevederile prezentului ordin sau în alt mod despre un pericol care amenință anumite zone de navigație și zone de coastă ale unui stat membru al Uniunii Europene, trebuie să ia măsurile corespunzătoare pentru a informa orice stat membru interesat despre aceasta în cel mai scurt timp și să se consulte cu privire la acțiunile intenționate. Atunci când este necesar, ANR trebuie să coopereze cu autoritățile competente ale statelor membre ale Uniunii Europene în vederea stabilirii de planuri comune de acțiune.

(4) ANR trebuie să ia măsurile necesare pentru a folosi în mod corespunzător rapoartele pe care navele sunt obligate să le transmită în conformitate cu art. 17.

CAPITOLUL V

Măsuri complementare

Desemnarea și publicarea listei organismelor competente

Art. 22. — (1) ANR va primi și va utiliza notificările și informațiile în conformitate cu prezentul ordin.

(2) ANR trebuie să ia toate măsurile necesare pentru a se asigura că toți cei implicați în activitatea de transport maritim vor fi informați în mod corespunzător despre serviciile de management al traficului, despre zonele de jurisdicție ale acestora și despre procedura stabilită pentru notificarea informațiilor cerute de prezentul ordin. Aceste informații vor fi aduse la zi în mod regulat.

(3) ANR trebuie să transmită Comisiei Europene o listă cu stațiile abilitate să îndeplinească atribuțiile unui serviciu de management al traficului și va lua măsurile necesare pentru ca aceasta să fie actualizată ori de câte ori este necesar.

Cooperarea între ANR și alte autorități cu competențe similare

Art. 23. — ANR va coopera cu celelalte autorități competente ale statelor membre ale Uniunii Europene și cu Comisia Europeană în realizarea următoarelor obiective:

a) folosirea optimă a informațiilor notificate ca urmare a acestui ordin, în special prin dezvoltarea de legături informaționale compatibile între serviciile de management al traficului și celelalte autorități interesate, în vederea

schimbului de date cu privire la mișcările navelor, orele lor estimate de sosire în porturi și mărfurile acestora;

b) dezvoltarea și întărirea eficacității legăturilor informaționale între serviciile de management al traficului din România și cele ale statelor membre ale Uniunii Europene, în vederea obținerii unei imagini cât mai clare a traficului, îmbunătățirii supravegherii navelor în tranzit, armonizării și uniformizării, pe cât de mult posibil, a rapoartelor cerute de la navele aflate în marș;

c) extinderea acoperirii și/sau aducerea la zi a sistemului românesc de informare și de supraveghere a traficului navelor în vederea întăririi identificării și supravegherii navelor. În acest scop ANR și statele membre ale Uniunii Europene vor conlucra cu organisme cu atribuții similare pentru a pune în practică, după caz, sisteme de raportare obligatorii, servicii obligatorii de supraveghere a traficului navelor și sisteme corespunzătoare de rute pentru nave, în vederea trimiterii acestora la IMO spre aprobare;

d) întocmirea, după caz, de planuri comune pentru adăpostirea navelor în pericol.

Confidențialitatea informațiilor

Art. 24. — ANR trebuie să ia măsurile necesare, în conformitate cu legislația națională, cu privire la confidențialitatea informațiilor și raportărilor ca urmare a prezentului ordin.

Controlul aplicării

Art. 25. — (1) ANR trebuie să efectueze inspecții regulate și orice alte acțiuni necesare pentru a verifica funcționarea sistemelor radio instalate pe țarm, dacă acestea corespund cerințelor prezentului ordin și în special capacitatea lor de a răspunde cerințelor de a primi sau transmite fără întârziere, 24 de ore pe zi, informații notificate în conformitate cu prevederile art. 13, 15 și 17.

(2) ANR trebuie să informeze în cel mai scurt timp posibil autoritățile competente ale statului pavilionului și orice alt stat interesat despre măsurile luate asupra navelor, în conformitate cu prevederile art. 16 și 19, precum și cu cele ale art. 27.

(3) Atunci când ANR constată, cu ocazia unui incident sau accident la care se face referire în art. 19, că o companie nu a putut să stabilească și să mențină o legătură cu nava sau cu stațiile de coastă interesate, aceasta trebuie să informeze în mod corespunzător statul care a emis sau în numele căruia au fost emise documentele de conformitate (DOC) și certificatul de management al siguranței (SMC).

(4) Când gravitatea incidentului sau accidentului indică existența unei neconformități majore în funcționarea sistemului de management al siguranței al unei companii din România, ANR trebuie să ia imediat măsurile necesare în vederea retragerii documentului de conformitate (DOC) și a certificatului de management al siguranței (SMC) asociat acestuia.

Evaluarea

Art. 26. — (1) ANR trebuie să raporteze Comisiei până la 5 februarie 2007 stadiul atins în implementarea prezentului ordin, în special în ceea ce privește prevederile art. 9, 10, 18, 20, 22, 23 și 25.

(2) ANR va raporta Comisiei până la 31 decembrie 2009 implementarea în totalitate a prevederilor prezentului ordin.

Art. 27. — Contravențiile la prevederile prezentului ordin se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

Art. 28. — ANR va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 29. — Anexele nr. 1—4 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 30. — Prezentul ordin transpune prevederile Directivei Parlamentului European și a Consiliului 2002/59/EC din 27 iunie 2002 privind un sistem de informare și monitorizare a traficului navelor în Comunitate,

publicată în Jurnalul Oficial nr. L 208 din 5 august 2002, p. 0010—0027.

Art. 31. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 32. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței nr. 728/2003 pentru aprobarea Sistemului de informare și monitorizare a traficului navelor care intră/ies în/din apele naționale navigabile ale României, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 377 din 2 iunie 2003, se abrogă.

Ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului,

Gheorghe Dobre

București, 3 martie 2006.

Nr. 323.

ANEXA Nr. 1

LISTA

informațiilor ce trebuie notificate

1. Informații notificate în conformitate cu art. 4

Informații generale:

- identificarea navei (numele, indicativul de apel al navei, numărul de identificare IMO sau numărul MMSI);
- portul de destinație;
- ora estimată de sosire la portul de destinație sau la locul de îmbarcare pilot, care este cerută de autoritatea competentă, și ora estimată de plecare din acel port;
- numărul total de persoane la bord.

2. Informații notificate în conformitate cu art. 12

Informații despre marfă:

- denumirile tehnice corecte ale mărfurilor periculoase sau poluante, numerele Națiunilor Unite (UN), când există, clasele IMO de mărfuri periculoase în conformitate cu codurile IMDG, IBC și IGC și, după caz, clasa navei cerută pentru mărfurile INF, astfel cum a fost definită în Regula VII/14.2, cantitățile unor astfel de mărfuri și, dacă sunt transportate în unități de transport de marfă, altele decât tancurile, numărul de identificare a acestora;
- adresa de unde se pot obține informații detaliate despre marfă.

3. Informații notificate în conformitate cu art. 13

3.1. Informații generale:

- identificarea navei (numele, indicativul de apel al navei, numărul de identificare IMO sau numărul MMSI);
- portul de destinație;
- pentru o navă părăsind un port românesc: ora estimată de plecare de la portul de plecare sau stația-pilot, astfel cum este cerută de autoritatea competentă, și ora estimată de sosire în portul de destinație;
- pentru o navă venind dintr-un port străin și îndreptându-se către un port românesc: ora estimată de sosire în portul de destinație sau stația-pilot, așa cum este cerută de autoritatea competentă;
- numărul total de persoane la bord.

3.2. Informații despre marfă:

- denumirile tehnice corecte ale mărfurilor periculoase sau poluante, numerele Națiunilor Unite (UN), când există,

clasele IMO de mărfuri periculoase în conformitate cu codurile IMDG, IBC și IGC și, după caz, clasa navei cerută pentru mărfurile INF, astfel cum a fost definită în Regula VII/14.2, cantitățile de marfă și localizarea lor la bord și, dacă sunt transportate în unități de transport de marfă, altele decât tancurile, numărul de identificare a acestora;

- confirmarea că la bordul navei există o listă sau un manifest ori un plan de încărcare corespunzător conținând detalii despre mărfurile periculoase sau poluante transportate și locația lor pe navă;

- adresa de la care se pot obține informații detaliate despre marfă.

4. Informații la care se face referire la art. 5:

- identificarea navei (numele, indicativul de apel al navei, numărul de identificare IMO sau numărul MMSI);
- data și ora;
- poziția în latitudine și longitudine; sau
- relevmentul adevărat și distanța în mile marine de la un reper costier identificat în mod clar;
- drumul;
- viteza;
- portul de destinație și ora estimată de sosire;
- marfa și, dacă sunt mărfuri periculoase la bord, cantitatea și clasa IMO;
- adresa pentru comunicarea informațiilor despre marfă;
- numărul total de persoane la bord;
- informații diverse;
- caracteristicile și cantitatea estimată de combustibil de consum, pentru nave transportând mai mult de 5.000 tone de combustibil;
- starea de navigație.

5. Comandantul navei trebuie să informeze imediat autoritatea competentă sau autoritatea portuară interesată despre orice schimbare în informațiile notificate ca urmare a prezentei anexe.

P R E S C R I P Ț I I

aplicabile echipamentului de la bord

I. Sistem de identificare automată (AIS)

1. Nave construite la sau după 1 iulie 2002

Navele de pasageri, indiferent de mărime, și toate navele cu un tonaj brut de 300 sau mai mare, construite la sau după 1 iulie 2002, care fac escală într-un port românesc, trebuie să aibă la bord echipamentul prevăzut la art. 6 din prezentul ordin.

2. Nave construite înainte de 1 iulie 2002

Navele de pasageri, indiferent de mărime, și toate navele cu un tonaj brut de 300 sau mai mare, construite înainte de 1 iulie 2002, care fac escală într-un port românesc trebuie să aibă la bord echipamentul prevăzut la art. 6, în conformitate cu următorul program:

- a) nave de pasageri: nu mai târziu de 1 iulie 2003;
- b) tancuri: nu mai târziu de prima inspecție pentru siguranța echipamentului după 1 iulie 2003;
- c) nave, altele decât navele de pasageri și tancurile, cu un tonaj brut de 50.000 sau mai mare: nu mai târziu de 1 iulie 2004;
- d) nave, altele decât navele de pasageri și tancurile, cu un tonaj brut de 300 sau mai mare, dar mai puțin de 50.000: nu mai târziu de prima inspecție a echipamentelor de siguranță după 1 iulie 2004 sau până la 31 decembrie 2004, oricare dintre ele are loc mai devreme.

ANR poate scuti navele de pasageri cu un tonaj brut mai mic de 300, angajate în transport intern, de la aplicarea cerințelor privind AIS stabilite în prezenta anexă.

II. Înregistrator al parametrilor de navigație (VDR)

1. Următoarele tipuri de nave trebuie, în măsura în care fac escală într-un port românesc, să fie dotate cu VDR răspunzând standardelor de performanță ale Rezoluției IMO A.861(20) și standardelor de testare stabilite de Standardul nr. 61.996 al Comisiei Internaționale de Electronică (IEC):

- a) nave de pasageri construite la sau după 1 iulie 2002;
- b) nave de pasageri Ro-Ro, construite înainte de 1 iulie 2002, nu mai târziu de prima inspecție efectuată la 1 iulie 2002 sau după această dată;
- c) nave de pasageri, altele decât navele de pasageri Ro-Ro, construite înainte de 1 iulie 2002, dar nu mai târziu de 1 ianuarie 2004;
- d) navele, altele decât nave de pasageri, cu un tonaj brut de 3.000 sau mai mare, construite la sau după 1 iulie 2002.

2. Navele din următoarele clase și construite înainte de 1 iulie 2002, în măsura în care fac escală într-un port românesc, trebuie să fie dotate cu VDR răspunzând standardelor IMO:

- a) cargouri cu un tonaj brut de 20.000 sau mai mare, nu mai târziu de data fixată de către IMO sau, în absența unei decizii a IMO, nu mai târziu de 1 ianuarie 2007;
- b) cargouri cu un tonaj brut de 3.000 și mai mult, dar mai puțin de 20.000, nu mai târziu de data fixată de IMO sau, în absența unei decizii a IMO, nu mai târziu de 1 ianuarie 2008.

M E S A J E E L E C T R O N I C E

1. ANR trebuie să dezvolte și să mențină infrastructura necesară pentru a permite transmiterea, recepția și conversia datelor între sisteme, folosind sintaxa XML sau EDIFACT, bazată pe Internet sau facilități de comunicație X.400.

2. Aceste proceduri și infrastructura vor încorpora, ori de câte ori este posibil, obligațiile de raportare și de schimb de informații în conformitate cu legislația în vigoare, precum Directiva Consiliului și a Parlamentului European 2000/59/EC¹⁾ din 27 noiembrie 2000, privind facilitățile de primire în port a reziduurilor de la nave și marfă.

M Ă S U R I

puse la dispoziție ANR în cazul unei amenințări pentru siguranța navigației și protecția mediului, în conformitate cu art. 19 alin. (1)

Atunci când, ca urmare a unui incident ori accident sau în situațiile prevăzute la art. 17 alin. (1), o navă este afectată și ANR consideră, în conformitate cu dreptul internațional, că este necesar să prevină, să limiteze sau să îndepărteze o amenințare iminentă și gravă în apele naționale navigabile asupra activităților ce se desfășoară în acestea și a comunităților locale, asupra siguranței altor

nave, echipajelor și pasagerilor acestora ori asupra protecției mediului marin, ANR poate, printre altele:

- a) să restricționeze mișcarea navei sau să o direcționeze să urmeze o anumită rută. Această cerință nu limitează răspunderea comandantului pentru manevrarea în siguranță a navei sale;

¹⁾ Directiva Consiliului și a Parlamentului European 2000/59/EC din 27 noiembrie 2000 privind instalațiile portuare de preluare a deșeurilor generate de nave și a reziduurilor mărfii, publicată în Jurnalul Oficial nr. L 332 din 28 decembrie 2000.

b) să notifice în mod oficial comandantul navei pentru ca acesta să ia măsurile imediate și necesare de îndepărtare a pericolelor sau de încetare a activităților care pun în pericol mediul ori siguranța navigației;

c) să trimită o echipă de evaluare la bordul navei, care să aprecieze gradul de risc, să îl sprijine pe

comandant pentru remedierea situației și să informeze autoritățile competente despre acestea;

d) să îl instruiască pe comandant să intre într-un loc de refugiu în cazul unui pericol iminent sau să dea dispozițiile necesare pentru ca nava să fie pilotată ori remorcată, după caz.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R,
IBAN: RO75RNCB5101000000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 114333